

Proloog

Mijn hart klopt als dat van een bezetene. De ademstoten die mijn mond verlaten klinken vreemd, niet van mij. Ik kan mezelf zien. Het lijkt alsof ik mezelf van bovenaf observeer. Ik sla mijn noodlot gade. Mijn ziel heeft mijn lichaam verlaten uit pure angst voor meemaken wat nu komen gaat.

‘Hou op met dat irritante gehijg.’

De stem laat me schrikken en brengt me weer terug naar de gruwelijke werkelijkheid. Mijn ziel heeft mijn lichaam niet verlaten. Ik leef. Maar voor hoe lang nog? Een zachte ademtocht bij mijn oor. De stem is heel dichtbij. Mijn lichaam begint onbedaarlijk te trillen. Ik lig niet meer, maar zit nu op een stoel. Hoe kan dat? Hoe is het mogelijk dat ik dit nu pas opmerk? Weer ontsnappen er tranen uit mijn ogen. Voor me staat een gestalte, geheel gekleed in het zwart. Het gezicht van de persoon wordt bedekt door een zwarte bivakmuts. Er staat iets vreselijks te gebeuren, ik voel het. Mijn snikken worden heviger en ik verlies volledig de controle.

‘Doe niet zo hysterisch.’

De stem klinkt vertrouwd, akelig vertrouwd. Dit moet een nachtmerrie zijn. Door de angst kan ik niet praten. Mijn keel zit dicht. Altijd als ik een nachtmerrie heb, probeer ik uit alle macht te schreeuwen maar komt er geen geluid uit mijn mond en schrik ik het volgende moment wakker. Nu niet want dit is de werkelijkheid.

Uit alle macht probeer ik geluid te produceren: een gil. Dan voel ik een hand op mijn keel, waardoor mijn kreet direct wordt gesmoord. Ik zie zwarte vlekken en lichtpuntjes waar allerlei kleurtjes doorheen kringelen: kleine wormpjes. De greep op mijn keel verslapt. Gierend haal ik adem. Mijn longen vullen zich weer met lucht. Het doet pijn. De zuurstof snijdt als een mes door mijn borst.

‘Laat me gaan,’ breng ik fluisterend uit.

‘Hou je fucking bek dicht, je bent een vieze slet. Je bent van mij of van niemand. Je gaat dood.’

De woorden raken me. Keihard. Mijn angst slaat om in woede. Dit laat ik niet gebeuren! Om mijn benen en middel zit een touw. Als een razende probeer ik het los te halen met mijn handen. Waarom zijn die niet vastgebonden? Ik vecht als een bezetene met die rottige touwen. Het heeft geen zin, er is geen beweging in te krijgen. Naast me hoor ik gelach, het zwelt aan, maakt me gek. Van frustratie begin ik te gillen, zo hard ik kan. Pats, een klap in mijn gezicht. Van schrik val ik helemaal stil en knijp mijn ogen dicht. De stem fluistert in mijn oor: ‘Je kunt niet meer vluchten.’ Een druk op mijn hand, er wordt iets in geduwd. Ik durf niet te kijken. Een prik in mijn vinger. Wat heeft dit te betekenen? Het angstzweet breekt me uit. Dan voel ik een warm straaltje bloed via mijn vinger naar beneden stromen. Ik kijk en zie dat het bloed geruisloos op de grond drupt. Mijn hand wordt omhoog gebracht en tergend langzaam weer naar beneden gedrukt, richting mijn andere arm. Ik probeer uit alle macht tegendruk te geven maar het lijkt alsof niets helpt, alsof ik alle kracht verloren ben. Een prikkend gevoel op mijn pols. Ik besef wat er gebeurt maar het is te laat. Ik kan er niets meer aan veranderen. Misschien heb ik dit inderdaad verdiend. Ik had door moeten hebben dat er iets niet klopte. Een harde kreet ontsnapt uit mijn mond als de druk op mijn pols groter wordt. Mijn huid knapt...

Hoofdstuk 1

De regendruppels komen hard neer. Ik fiets zo snel ik kan, maar het maakt niet uit, ik ben al doornat. Het is glibberig op de weg. De afgelopen dagen is er wat sneeuw gevallen. Inmiddels is het gaan dooien en door de regen wordt de sneeuw een grote vieze massa waar bijna niet doorheen te komen is. Ondanks de kou ben ik helemaal bezweet: mijn haren plakken in mijn nek. Ik heb een stekende buikpijn. Het was een lange schooldag. Ik ben uren bezig geweest met mijn project. Op mijn handen en broek zitten verfspetters. De opdracht luidde: 'Sociale conflicten door de eeuwen heen.' Je mocht zelf bepalen op wat voor manier je dit thema wilde vormgeven. Ik heb gekozen voor een serie schilderijen die gaat over hekserij in de middeleeuwen. Ik laat hierin het leven zien van een jonge vrouw die wordt beschuldigd van hekserij. Daar heb ik ooit een boek over gelezen en het verhaal is me zo bijgebleven dat ik er heel graag iets mee wilde doen. Het onderwerp raakt me. Lotte doet er nogal lacherig over, ze vindt het een raar onderwerp. Lotte is mijn beste vriendin. Ze heet eigenlijk Charlotte maar iedereen noemt haar Lotte. Hoe dat zo gekomen is weet ik niet, maar ik ken haar niet anders.

Toen ik aan mijn studie op de kunstacademie begon heb ik Lotte leren kennen. Samen met Morris woonde ik toen al in een mooi pand in Groningen. Morris ken ik al sinds de basisschool. We zijn al die jaren al beste vrienden en het leek niet meer dan logisch dat we samen op kamers zouden gaan. Het pand dat we huren heeft drie slaapkamers dus we hadden nog een derde huurder nodig. Er waren verschillende reacties op onze advertentie, waaronder die van Lotte. Met haar klikte het direct en sindsdien lijkt het alsof we altijd al met z'n drieën zijn geweest.

Lotte studeert journalistiek en Morris studeert aan de ALO. We hebben het allemaal druk met onze studie, hobby's en bijbaan-

tjes, daarom proberen we zo vaak mogelijk samen te eten. Naar dat fijne moment van de dag kijk ik uit, ook al duurt het vaak maar even en lukt het lang niet altijd om er alle drie bij te zijn.

Bij mijn huis parkeer ik de fiets tegen het hek en beklim ik de brede trap naar onze voordeur. Mijn jas gooi ik op de kapstok en loop direct door naar boven, naar de badkamer. Ik schud mijn lange bruine haren los en droog ze af met een handdoek. Dan trek ik mijn natte kleren uit, droog me verder af en schiet in mijn joggingbroek en hoodie. Uit de kamer van Morris komen harde geluiden.

Als ik door de smalle gang loop, trap ik nog wat vuile was aan de kant. We moeten binnenkort echt even goed schoonmaken, het begint ontzettend vies te worden zo langzamerhand. Als ik voor de deur van Morris' kamer sta klop ik aan. 'Kom binnen,' zegt hij en ik duw de deur open. Dat valt niet mee omdat er allerlei troep aan de andere kant ligt. Ik plof neer op zijn bed. Morris zelf zit in zijn gigantische luie stoel te gamen. Hij heeft niet veel spullen in zijn kamer staan, maar zijn luie stoel en Playstation zijn heilig. Hij gaat helemaal op in zijn spel en heeft weinig aandacht voor mij.

'Hé, Soof!' Hij begroet me zonder me aan te kijken. Soof, zo noemt hij mij altijd ook al heet ik Sofie. Lotte heeft het van hem overgenomen. Ik vind het lief klinken, het voelt vertrouwd. Soof.

'Wat gaan we eten?' vraag ik.

'Geen idee, het is Lotte's beurt om te koken,' mompelt Morris terwijl zijn ogen heen en weer flitsen. Zijn vingers gaan als een razende tekeer. Ik begrijp niets van die spellen.

'Hoe was je dag?' vraag ik.

'Ging wel. Niet heel bijzonder.' antwoordt Morris.

Hij is verdiept in zijn spel, er valt nu niet met hem te praten. Ik besluit om vast naar beneden te gaan en te wachten tot Lotte thuis is. Morris knikt en blijft doorgaan met de vingervlugge bewegingen. Soms irriteert het me mateloos dat hij zo veel achter de computer en Playstation zit. Helemaal omdat ik niet kan begrijpen dat iemand die zo sportief is in zijn vrije tijd zo weinig actief is, voor mijn gevoel

klopt dat niet. De laatste tijd gamet hij ook meer dan anders. Hij heeft me wel verteld dat het bij hem thuis niet zo goed gaat: zijn ouders liggen in scheiding. Al woont hij niet meer thuis, het raakt hem enorm. Hij laat er weinig over los maar ik ken hem goed genoeg om te weten dat het aan hem vreet. Het enige wat ik voor hem kan doen is er voor hem zijn. En hij weet dat dat zo is. Dat ik altijd voor hem klaarsta.

Als ik bovenaan de trap sta, komt Lotte net binnen. Ook zij is kledernat. Ik pak een handdoek uit de badkamer en loop met snelle passen de trap af. Als ik beneden ben heeft ze net haar jas uit en muts af. Ik ben zo jaloers op haar mooie haar. Zelf vindt ze haar bos rode krullen verschrikkelijk. Ik reik haar de handdoek aan en ze begint haar natte haren droog te wrijven.

‘Bedankt, wat een rotweer is het. Ik ben zo toe aan de lente. Het is al maart en dan valt er nog sneeuw. Ik ga snel droge kleren aandoen.’ Terwijl Lotte zich aan het omkleden is, loop ik ons keukentje in. Hoofdschuddend kijk ik naar het volle aanrecht. We hebben een nette en duidelijke takenlijst. Het probleem is dat niemand zich aan de afspraken houdt. Ik besluit om de vieze vaat direct af te wassen, dan kan Lotte straks beginnen met koken. Lotte komt de keuken in en pakt een theedoek om af te drogen. ‘Hoe was je dag?’ vraagt ze. ‘Druk. Ben al een stuk verder met mijn project.’

‘Nice. Heb je Ben nog gezien?’

‘Meneer Vos bedoel je?’ Vanuit mijn ooghoeken kijk ik naar haar. Lotte begint te lachen en grist de afwasborstel uit mijn handen. Terwijl ze me natspettert zegt ze:

‘Meneer Vos, pffff. Noem het beestje nou maar gewoon bij de naam. Je bent verliefd op hem. Meneer Vos klinkt zo oubollig.’ Ik grijp de afwasborstel vast en dompel hem ver het water in. Lachend ga ik verder met afwassen. Lotte gaat verder met afdrogen.

‘Hij is veertien jaar ouder dan ik en bovendien is het een docent, of ik nou verliefd op hem ben of niet. Hij weet er niets van en voor mij is hij gewoon meneer Vos.’

Ze weet als geen ander wat ik voor meneer Vos oftewel Ben voel. Een aantal maanden geleden is hij als nieuwe docent op onze school begonnen. Hij is ontzettend knap: donker haar, blauwe ogen. Mijn god, die hemelse blauwe ogen. Ik krijg geen genoeg van hem. Ik denk dat ik niet de enige ben aangezien ik mijn vrouwelijke klasgenoten vaak naar hem zie staren. Hij is dan ook extreem sexy. Maar voor mij blijft het bij dagdromen. Hij is vast getrouwd en ook als hij niet getrouwd is, kan ik niets met mijn gevoelens want een relatie met een docent is uiteraard ten strengste verboden. Ook al ben ik niet minderjarig, een relatie tussen een docent en leerling wordt niet geaccepteerd. Bovendien ziet hij mij vast niet staan. Hij ziet mij als de overijverige student die ik ben. Begrijpelijk.

Toch kan ik mijn gevoelens niet negeren. Ik kan er alleen niets mee. Dus lucht ik elke dag mijn hart bij Lotte. Ze is ook vrijgezel maar is niet vies van een scharrel.

Lotte heeft heerlijke bami gemaakt. We zitten met z'n drieën aan de krappe eettafel in ons kleine keukentje. Het past allemaal net. Morris heeft zich weten los te weken van zijn Playstation. We kletsen over van alles. Het voelt zo fijn om hier met hen te zitten, ondanks dat het eigenlijk net te krap is en dat de vieze vuilniszak enorm stinkt. Deze mensen zijn zo belangrijk voor mij. Lotte ook, al ken ik haar nog niet eens zo lang. Het voelt alsof ik haar al jaren ken, net als Morris. Die schrokt inmiddels zijn laatste hap naar binnen en gaat staan: hij moet aan het werk. Sinds hij studeert werkt Morris als barman in een leuk café aan de Grote Markt.

Als ook Lotte en ik ons eten op hebben gaan we naar mijn kamer om een film te kijken. Woensdagavond is filmavond. We houden beiden erg van films. Lotte vindt het leuk om recensies te schrijven over de films die we kijken. Ze houdt ook erg van lezen en recenseert ook boeken. Ze houdt een blog bij op het internet dat veel wordt gelezen. Vanavond hebben we gekozen voor een romantische film. Mijn gedachten dwalen zoals gewoonlijk al snel af naar Ben. Meneer Vos voor mij.

Hoofdstuk 2

Zijn lippen vormen de woorden maar ik kan ze niet ontcijferen. Mijn lichaam reageert op alles wat hij doet en mijn geest wordt zwak. Kom op Soof, bij de les blijven. Het einde van de les nadert en ik heb bijna niets meegekregen van wat meneer Vos stond te vertellen. Hoe kan het dat hij dit effect op mij heeft? Ik moet echt snel over deze verliefdheid heen komen anders gaan mijn schoolprestaties eronder lijden. Terwijl ik me concentreer om het laatste beetje informatie van de les in me op te nemen, loopt hij tussen de tafels door en vertelt hij zijn verhaal. Naast mijn tafel blijft hij stilstaan en wijst naar het digibord. Mijn handpalmen worden plakkerig. Er verschijnen blosjes op mijn wangen. Hij heeft gelukkig niets in de gaten. Ik adem diep in waardoor ik zijn aftershave binnenkrijg. De geur veroorzaakt kriebels in mijn buik. Terwijl hij verder loopt raakt zijn arm heel lichtjes mijn arm. Ik verstijf, mijn huid tintelt. Weer is hij zich van geen kwaad bewust. Het was ook nauwelijks een aanraking te noemen, dus logisch dat hij het niet merkt. Maar alle zenuwcellen in mijn huid lijken op zijn bewegingen te zijn toegespitst, waardoor ik de aanraking goed voelde. Ik schud mijn hoofd heen en weer en net op dat moment gaat de bel. Meneer Vos sluit de les af en gaat bij de deur staan terwijl wij de klas verlaten. Weer zijn onze lichamen dicht bij elkaar. Ik reageer fysiek op zijn aanwezigheid. Ik voel de warmte die hij uitstraalt door mijn kleren heen. Ik ben bijna de deur door als ik ineens een hand om mijn arm voel. Het lijkt alsof mijn arm in vlammen opgaat, zo warm wordt hij. Meneer Vos houdt me tegen. Hij wacht tot de rest van de leerlingen me voorbij zijn. Vragend kijk ik hem aan, ik weet geen woord uit te brengen. Zijn hand laat mijn arm los.

‘Gaat het wel goed met je, Sofie?’

De vraag overvalt me. ‘Ja,’ weet ik uit te brengen.

‘Je bent de laatste tijd wat afwezig in de lessen.’

Het is hem opgevallen. Shit. ‘Excuses, dat was niet mijn bedoeling.’

‘Mocht er iets zijn dan kan je dat bij mij of bij de decaan aangeven.’

‘Dat weet ik, dank u wel, er is niets aan de hand ik heb het gewoon erg druk.’

‘Goed, probeer je aandacht erbij te houden.’

‘Daar ga ik voor zorgen,’ zeg ik. De woorden komen stotterend uit mijn mond.

Hij begint zijn tas in te pakken en maakt met een knik duidelijk dat ik kan gaan. Mijn voeten voelen als blokken beton. Ik schaam me dood. Wat een afgang. Ik heb duidelijk zijn aandacht getrokken, maar dan wel op de verkeerde manier. Niet dat een andere manier toegestaan is. Helaas.

Terwijl ik naar de kantine loop, voel ik me met elke stap waar- delozer. Waarom overkomt het nu net mij dat ik verliefd word op een docent? Dit moet echt stoppen. Lotte heeft vast wel een oplossing. Dit gaat ten koste van mijn harde werk. Ik app Lotte en vertel wat er is gebeurd. Ze stuurt terug dat we vanavond lekker op stap gaan. Het is donderdagavond en dan gaan we vaak op stap. Nu moet ik eerst als een speer naar mijn werk.

In mijn vrije tijd werk ik als barista. Een aantal middagen in de week schenk ik voornamelijk koffie. Ik heb ook geleerd hoe ik mooie figuren moet maken in het schuim, dat vind ik erg leuk om te doen. Het is net schilderen, maar dan met melk: je kunt er de mooiste af- beeldingen mee maken. De karamelmacchiato is tegenwoordig een van de populairste drankjes in onze koffiezaak. Deze baan bevalt mij wel omdat ik dan niet tot in de nachtelijke uurtjes hoeft te werken, zoals Morris. Ik kan me echt verheugen op een stapavondje.

‘Schat, zo erg is het toch niet,’ zegt Lotte.

We zitten aan de bar in het café waar Morris werkt. Het is nu nog rustig maar je kan ervan op aan dat het straks enorm druk wordt: iedere student in Groningen gaat op donderdagavond stappen. Mor- ris is al druk in de weer. Als het even rustig is, komt hij bij ons staan.

‘Je was er niet bij, het was echt gênant,’ vervolg ik mijn verhaal.

‘Waar hebben jullie het over?’ vraagt Morris.

‘Niets, laat maar, ik wil het er niet meer over hebben. Ik kom hier juist om het van me af te zetten en plezier te maken. Morris, vertel, hoe is het afgelopen met jouw scharrel?’

‘Oeh ja, daar ben ik ook nieuwsgierig naar,’ zegt Lotte terwijl ze wat beter op haar kruk gaat zitten.

‘Niks geworden.’

‘Ik weet dat je een man van weinig woorden bent, maar je kunt ons toch wel iets meer vertellen?’ Ik knipper met mijn ogen terwijl ik hem aankijk. Lotte brengt haar hoofd dicht bij dat van mij en begint ook te knippen. Morris kijkt ons hoofdschuddend aan en loopt dan naar de andere kant van de bar om een bestelling op te nemen. Lotte en ik schieten in de lach. Morris werpt een blik opzij en steekt zijn tong naar me uit. Hij begint glazen om te spoelen. Terwijl ik naar hem kijk, bedenk ik hoe knap hij eigenlijk is. Ik weet natuurlijk al lang dat hij niet lelijk is, maar als ik hem zo van een afstandje bestudeer, valt zijn natuurlijke charisma mij op. Hoe knap hij ook is, ik zou niet verliefd op hem kunnen worden. Daarvoor ken ik hem te lang als mijn beste vriend. Die vriendschap zou ik voor geen goud kwijt willen.

Lotte knipt met haar vingers voor mijn ogen. Het wordt al drukker in de kroeg. De muziek wordt harder. Lotte sleept me van mijn kruk af de kleine dansvloer op. We beginnen te dansen.

Ik zie een leuke jongen staan aan de bar. Hij kijkt ook naar mij. Ik dans verder terwijl ik hem steeds stiekem aan kijk. Hij glimlacht. Lotte gebaart dat ze even naar het toilet gaat. Lekker dan, wat moet ik nu? Nu sta ik hier alleen. De aandacht van de jongen wordt inmiddels in beslag genomen door iemand anders. Dan voel ik getril in mijn broekzak. Ik haal mijn telefoon uit mijn zak en zie dat er een melding binnengekomen is. Een vriendschapsverzoek van Facebook. Ik tik de melding aan. Als het verzoek in beeld verschijnt, worden mijn benen slap. Snel ga ik zitten op de dichtstbijzijnde stoel. Ik zoom in en kijk nog eens. Dit moet een vergissing zijn.

‘Ben Vos heeft je een vriendschapsverzoek gestuurd.’

Het staat er echt! Hoe kan dit? Mijn vinger hangt boven mijn scherm. Aan de foto kan ik zien dat het inderdaad om meneer Vos gaat. Met een trillende vinger klik ik op accepteren.

Hoofdstuk 3

Mijn wekker is gegaan. Ik lig al een tijdje voor me uit te staren, de dekens tot onder mijn kin opgetrokken. Vannacht heb ik nauwelijks een oog dichtgedaan. Het enige waar ik aan kon denken is Ben. Meneer Vos. Ik heb telkens weer zijn Facebookpagina bekeken. Bij de informatie staat dat hij vrijgezel is. Hij is vrijgezel en hij heeft mij een vriendschapsverzoek gestuurd. Voor zover ik kon zien heeft hij verder geen leerlingen op Facebook, wel veel vrienden uit allerlei delen van het land. Er staan niet veel foto's op de pagina maar die paar foto's die erop staan zijn prachtig. Vooral een foto die is gemaakt tijdens zijn vakantie op Bali. Een close up van zijn gezicht. Door de zon lichten zijn helderblauwe ogen mooi op. Ik pak mijn telefoon er weer bij en zoek de foto nog eens op. Ik zoom in op zijn ogen. Nu ik ze van dichtbij kan bekijken, zie ik dat er rond dat felle blauw nog een klein donker randje te zien is. Het zijn de mooiste ogen die ik ooit heb gezien. Zijn donkere haar is hier afgeschoren. Wat zou ik graag mijn handen over zijn hoofd laten glijden, voelen hoe zacht het aanvoelt. Hij heeft me waarschijnlijk gewoon een verzoek gestuurd omdat hij via iemand anders mijn profiel voorbij zag komen. Ik moet er niets achter zoeken. Toch zou ik er zo graag iets achter zoeken. In mijn hoofd ben ik al allerlei scenario's bij langs gegaan. Zijn volle lippen op die van mij. Zijn vingers die in mijn nek kriebelen. Ik schrik op als er op de deur geklopt wordt.

'Mag ik binnenkomen?' Het is Morris.

'Natuurlijk,' zeg ik terwijl ik snel mijn telefoon onder de dekens verstop. De deur gaat langzaam open. Morris' hoofd piept om het hoekje van de deur. Zijn wilde bos met haren staat alle kanten op. 'Wat is er?' vraag ik. Ik ga rechtop zitten met mijn rug tegen de muur. Morris komt binnen en gaat op de rand van het bed zitten. 'Niets bijzonders. Fiets je zo met me mee richting school?'

‘Ik mag vandaag thuis werken.’

‘Oké, dan ga ik alleen.’ Hij blijft op de rand van het bed zitten. Dit doet hij bijna nooit en al helemaal niet in de ochtend.

‘Serieus Morris, wat is er?’

‘Wil gewoon even weten hoe het met je gaat. Ik heb jullie gesprek gisteren maar half opgevangen. En aan het eind van de avond was je jezelf niet. Is er iets gebeurd?’

Verbaasd kijk ik hem aan. ‘Hoe kom je daarbij?’

‘Ik ken je langer dan vandaag, Soof. Ik weet het als er iets speelt.’

Zuchtend trek ik de deken weer wat hoger op. Die jongen kijkt altijd dwars door mij heen.

‘Ben heeft me een vriendschapsverzoek gestuurd op Facebook.’ Morris kijkt me aan maar zegt niets. Ik wacht af. Morris went zijn blik weer af. ‘Heb je daar niets op te zeggen?’

‘Ik vind het vreemd dat een docent jou een verzoek stuurt op Facebook.’

‘Dat vind ik zelf ook. Daarom ben ik ook in de war.’

‘Heb je het verzoek geaccepteerd?’

Schuldbewust kijk ik omlaag. Mijn wangen kleuren rood, ik voel het. ‘Ja dus.’

‘Zo erg is het toch niet?’

‘Het is niet zo erg nee, als het daar gewoon bij blijft.’

‘Ik zou niet weten wat er verder mee zou moeten gebeuren.’

‘Pas goed op jezelf.’ Hij staat op.

‘Ik waardeer het dat je zo om me denkt Morris, maar je hoeft je echt niet druk te maken. Het stelt niets voor.’

Morris loopt naar de deur, knikt en loopt de gang op.

Aan de ene kant vind ik het vertederend. Lieve Morris, die altijd voor me klaarstaat. Altijd op me let. Het geeft aan hoeveel hij om me geeft. Ik geef ook enorm om hem. Maar hij moet me ook vertrouwen. Ik begrijp wat hij wil zeggen, maar ik ga er niets mee doen. Het is gewoon een simpele Facebookvriendschap, verder dan dat gaat het niet.

Ik besluit uit bed te gaan om me te gaan douchen. Ik hoef dan misschien niet naar school vandaag, maar ik moet wel nodig aan de

gang met mijn project. Alleen de ideeën heb ik al klaarliggen, de vijf schilderijen moeten nog gerealiseerd worden. Lotte is al onderweg naar school: ze had een vroeg college. En dat na een avond stappen. Die zal wel behoorlijk gaar zijn. Ik heb haar gisteravond direct verteld over het verzoek. Het is zo fijn dat ik overal met haar over kan praten, ze heeft altijd een goed advies. Soms vraag ik me af hoe ze aan zoveel levenservaring komt. Eigenlijk weet ik best weinig over haar. Ze zegt altijd dat er niet veel te vertellen valt. Misschien is er ook echt weinig te vertellen, maar soms denk ik dat ze niet alles durft te vertellen. Waar dat gevoel vandaan komt, kan ik niet verklaren.

Na het ontbijt ga ik terug naar mijn kleine kamer. Het is altijd weer proppen om op dit kleine stukje te gaan schilderen. Toch schilder ik hier het liefst. Het voelt vertrouwd. Hier vind ik alle rust die ik nodig heb. Ik sta voor mijn schildersezel. Op het doek zijn al verschillende kleuren aangebracht. Het eerste schilderij gaat over de jeugd van het meisje dat een aantal jaren later op de brandstapel zou worden verbrand. Voor eeuwig twintig jaar. Het thema hekserij in de middeleeuwen is iets wat me blijft intrigeren. Dat zoveel mensen geloofden dat die weerloze vrouwen, en soms ook mannen, gedood moesten worden. Alleen omdat ze anders waren. Dat komt in elke eeuw voor en het raakt me altijd. Door middel van mijn schilderijen wil ik het verhaal vertellen van deze jonge vrouw, die verraden wordt door iemand waar ze het nooit van had verwacht.

Als jong meisje wordt ze getreiterd door haar moeder. Ze kan niets goed doen. Ze heeft een hekel aan haar leven en ze is dan ook het liefst alleen. Dit schilderij geeft een thuissituatie weer waarin duidelijk wordt hoe de relatie met haar moeder is: het meisje wordt door haar moeder in het kolenhok gegooid. Ik ga helemaal op in het schilderen. Het schilderij schildert zichzelf als het ware. Ik sta er net van een afstandje naar te kijken als mijn telefoon gaat; een facebookmelding. Het haalt me uit mijn concentratie en ik besluit te gaan kijken. Het is een privé-bericht. Meteen begint mijn hart sneller te kloppen. Een bericht van Ben. Ik open het.

Hoi Sofie,

Bedankt dat je mijn verzoek hebt geaccepteerd. Het lijkt me leuk om op deze manier af en toe met je te praten. Op school gaat dat altijd een beetje moeilijk. Je hebt mijn aandacht getrokken met je talent voor schilderen. Begrijp me niet verkeerd, iedereen op school is getalenteerd, anders word je niet toegelaten. Maar jij hebt iets speciaals. Iets wat mij aanspreekt. Ik denk dat wij samen hele mooie dingen kunnen maken. Vandaar dat ik je ook privé wil leren kennen.

Ik moet gaan. Zie je maandag weer.

Groeten, Ben.

Ik weet niet wat ik meemaak. Terwijl ik het bericht keer op keer lees, vraag ik me af of dit echt is. Dit kan toch haast niet echt zijn. Maar het staat er wel. Van de spanning weet ik niet wat ik terug moet sturen. Hij vindt mij speciaal. Al die keren dat ik dacht dat hij me niet zag staan, had ik het mis. Hij wil met me samenwerken, mij privé leren kennen. Ik kan het haast niet geloven. Hij is een stuk ouder en kent zoveel mensen en toch wil hij mij beter leren kennen. Als ik de telefoon op mijn bureau leg zie ik dat mijn handen lichtjes trillen. Ik ga op de bureaustoel zitten en neem een slok van het water dat op mijn bureau staat. Het is lauw. Ik kijk nogmaals naar mijn schilderij, maar ik kan niet meer opslaan wat ik heb geschilderd. Voor me zie ik blauwe ogen met een donker randje.

Hoofdstuk 4

Mijn hoofd is bezweet van het fietsen. Het is nog steeds koud buiten maar ik heb heel hard gefietst. Het voelde zo fijn om mijn hoofd in de wind te gooien en de opgebouwde spanning uit mijn lijf te fietsen. Ik ben aangekomen bij de dansschool waar ik op vrijdagavond altijd ga dansen. Het is iets wat ik al jaren doe. Momenteel volg ik de lessen moderne dans. Een aantal jaren geleden deed ik nog aan jazzballet en streetdance, maar moderne dans vind ik nu interessant. Als ik de deur van de dansschool open, komen allerlei geluiden me tegemoet. De harde beat van de streetdanceslessen. Pianospel van de klassieke balletlessen. Ik vind het altijd een genot om hier binnen te stappen. Mijn gevoelens kan ik vaak heel goed uiten bij het schilderen, maar ik heb ook een lichamelijke uitlaatklep nodig. Een mooie bijkomstigheid is dat ik na een uur dansen vaak ook weer goede ideeën krijg voor mijn schilderijen. Het inspireert me.

Ik loop naar de kleedkamer. Er is nog niemand. Ik ben vroeg vandaag. Ik wist niet meer waar ik met mijn energie naartoe moest. Het berichtje van Ben staat in mijn geheugen gegrift. Ik heb mijn telefoon niet nodig om te weten wat erin staat. Ik heb het keer op keer gelezen maar ik weet nog steeds niet wat ik moet antwoorden. Of ik überhaupt wel moet antwoorden. Mijn bezwete topje ruil ik om voor een lekker loszittend hemd. Ik trek mijn broek uit, de legging waar ik altijd in dans heb ik er al onder aan. Ik dans altijd het liefste op mijn balletschoentjes. De meeste leerlingen van mijn groep dansen op sokken. Als we met de choreografie bezig gaan trek ik mijn balletschoentjes vaak uit, maar ik moet ze altijd even aangehad hebben. Ik haal ze uit mijn tas. Terwijl ik ze aantrek, staar ik naar de spiegel die voor me hangt. Ik zie mijn gezicht: de blosjes op mijn wangen door het harde fietsen, mijn haren die wild om mijn gezicht hangen.

Zou Ben hier ooit op kunnen vallen? Ik heb geen bijzonder gezicht. Geen bijzonder lichaam. Ik ben een echte *plain Jane*. Als ik mijn voet in mijn schoen doe voel ik ineens iets vreemds. Het steekt. Ik haal mijn voet uit het schoentje en voorzichtig breng ik mijn hand naar binnen. Weer steekt het. Als ik in mijn schoen kijk, zie ik een punaise. Verbaasd kijk ik ernaar. Hoe komt die nou in mijn schoen terecht? De punaise leg ik naast me neer. Ik moet er een beetje van lachen. Hoe krijg ik het voor elkaar om een punaise in mijn sporttas te hebben? Weer trek ik mijn schoen aan. Nu begint het ineens heel erg te steken. In een snelle beweging trek ik mijn voet eruit. Op mijn voetzool verschijnen kleine puntjes waaruit kleine bolletjes bloed ontstaan. Met mijn vinger veeg ik ze weg. Ik trek mijn schoen zover mogelijk open en schud hem heen en weer. Er vallen allemaal punaises uit. Het is niet te geloven. Ik haal mijn andere schoen uit de tas en houdt ook deze op de kop. Het geluid van de vallende punaises zegt me genoeg. Ook deze schoen zat vol. Voorzichtig veeg ik de punaises op een hoopje en gooi ze in de prullenbak die in de hoek van de kleedkamer staat. Mijn schoenen controleer ik nogmaals. Ze zijn nu helemaal leeg. In mijn hoofd beginnen radertjes te draaien. Ik probeer me te herinneren wanneer ik voor het laatst punaises heb gebruikt. De kleedkamer begint vol te stromen. Ik glimlach naar de andere danseressen. Terwijl ik naar de danszaal loop gaan mijn gedachten alle kanten op. Hoe komen die punaises in mijn sporttas terecht? Die vraag blijft door mijn hoofd spoken.

Als de les begint probeer ik me te concentreren op wat ik moet doen. We hebben binnenkort een voorstelling en er moet nog hard getraind worden. Doordat ik een beetje van slag ben, gaat het niet zo goed. Ik kan niet opgaan in de muziek. Mijn lichaam reageert hierop en beweegt niet soepel. Ik maak fouten die ik anders nooit maak. Met moeite worstel ik me door de dansles heen en probeer er nog het beste van te maken. De docente heeft in de gaten dat het niet lekker gaat. Ze is vrij streng. Ze is dit ook niet gewend van mij. Ik krijg er een rot gevoel door. Waarom laat ik me in godsnaam door

zo'n stom incidentje afleiden? Als de les afgelopen is, trek ik snel mijn broek weer aan en stop alle spullen in mijn tas. Ik wil het liefst zo snel mogelijk naar huis. Mijn jas doe ik aan maar in alle haast vergeet ik hem dicht te doen. Als ik buiten komt waait hij omhoog.